DE CURAÇAOSCHE COURANT.

JE MAINTIENDRAI

Deel XXVII. ZATURDAG den 7den SEPTEMBER 1839. N. 36.

BEKENDMAKING

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 30 Augustus 1839.

BY dispositie van den HoogEd. Gestrengen Heer Gezaghebber dezer kolonie van den 2 dezerNo.319, is de HeerRidchard Raven Muskus, met eervol ontslag als klerk van den 3 rang, provisioneel belast met den post van Ontvanger te Aruba, onder den titel van waarnemend Ontvanger.

Namens denHeerGezaghebber voormeld,
De 1e. Commis, belast met de functien van Kolonialen Secretaris,
H. KIKKERT.

OPROEPING

VAN wege het Collegie der Wees- onbeheerde en desolate Boedel Kamer alhier, om tegen ultimo October aanstaande, ter gemelde Kamer te doen inleveren: alle *pretentien* ten laste den *gerepudieerden Boedel* van wylen den Heer A. H. E. P. SCHULER; zullende na dien datum geen regard hoegenaamd op verdere pretentien worden geslagen.

DeWeesmeester van voornoemde kamer,
G. VOS Jz.

Curaçao den 29 Augustus 1830.

De heer Rollet, directeur van de levensmiddelen voor de marine te Rochefort, heeft, met medewerking van den heer Gabonreau, Artsenymengkundige, en den heer Noel, hoofd commies, een nieuw en goedkoop middel uitgevonden om voor lange zeereizen het vleesch zoodanig toe te bereiden, dat het zoowel voor het oog als anderzins de vroegere frischheid behoudt, en geene van deszelfs voedzame hoedanigheden verliest, noch overzout of wansmakend wordt; hetgeen by gezouten vleesch maar al te vaak het geval is. De, op last van het ministerie, daarmede genomen proeven hebben het beste gevolg gehad. De heer Rollet heeft thans van wegen den minister van marine, in last, in Engeland, Belgie en eenige departementen van Frankryk, de korenmolens, bakkeryen en zouteryen te bezoeken, om nieuwe middelen op te sporen, ten einde die belangryke vindingen te volmaken, waarmede hy te Rochefort reeds zulke welgeslaagde proeven heeft genomen.

Het Maïs-bier.

Chicha is de naam van eene soort van drank, door gisting uit de zaden der *Turksche tarwe* of *Maïs* bereid, welke eenen zoet-zuurachtigen smaak heeft, eenigzins als sommige soorten van appelwyn, en eene zeer dronkenmakende kracht bezit. Het vervangt by de bewoners van Peru de plaats van bier en van wyn. Dit gebruik schynt zeer oud te zyn, want men heeft nog onlangs in oude grafplaatsen aldaar kruiken ontdekt, met deze *Chicha* gevuld, die aldaar sedert ten minste 3000 jaren wel bewaard gebleven, maar byna geheel en al in wyngeest veranderd was. Door geheel Amerika, overal ten minste waar *Maïs* verbouwd wordt, is het gebruik van gegiste dranken, uit dit koorn bereid, als te huis. In het zuiden van Chili, in Brazilië, te Quito, in Columbia, gelyk overal in Peru en Mexico, maken reizigers daarvan gewag.

Over de papa cimarron, of wilden aardappel uit Mexico.

In September 1828 ontdekten de in Mexico reizende natuurkundigen, Dr. SCHIEDE en DEPPE, by het beklimmen van den vulkaan de *Orizaba*, op eene hoogte van 10,000 á 11,000 voet eene wilde soort van aardappel, tusschen *Vaccinium, Hydrophyllum, Pedicularis* en de met scharlakenkleurige bloemen schitterende, *Castilleja's*, waarom de sierlyke kolibrietjes vlogen. De plant was naauwelyks een palm lang, met weinig donkerblaauwe bloemen en knollen van de grootte eener hazelnoot.— Eenige dagen daarna vonden zy aan den afhang des kraters, waarin een eenigzins zout meer, de *Laguna de Huetalaca*, ligt, tusschen *Opuntia's* veel van deze wilde aardappelen, maar eene witte en hoogere verscheidenheid. Hier was de plant onder den naam van *Papa Cimarron* bekend.

De knollen en gedroogde planten wer- [illegible] voor eene iets kleinere wilde moederplant van onzen gewonen aardappel gehouden; doch daar zy by herhaalde kulture geene grootere knollen opleverden, en men den bouw der plant naauwkeuriger onderzocht, overtuigde men zich, dat deze Mexikaansche aardappel inderdaad van onzen Peruaanschen aardappel (*Solanum tuberosum*) verschilde; men noemde hem, wegens de menigvuldige wortellooten *S. stonoliferum*. Het ware te beproeven of ook deze aardappel met vrucht in Europa zoude gekweekt kunnen worden. Er moet, volgens diezelfde reizigers, nog eene *derde* soort van wilden Aardappel in Zuid-Amerika groeijen, die echter tot nog toe geheel onbekend is.

STRYD MET DE SPRINKHANEN.

(Uit EDMUND SPENCER's *travels in Circassie etc.*)

In *Eupatoria* had ik gelegenheid de bevestiging te zien van de wonderbare verhalen der Tartaren omtrent de zwermen sprinkhanen, welke zoo dikwyls deze landen verwoesten. Alles was, in den volsten zin des woords, daarmede bedekt, en tevens ook de lucht er van vervuld; vervolgens stegen zy in de hoogte, en verduistergens den het licht der zon. Het gedruisch dat zy maken, by hunne opheffing van den grond, weet ik niet beter te vergelyken dan met het branden der zee, en storm.— De zwerm, die ik zag, bestond uit de soort *gryllus migratorius*, of *Tschigerka*, zoo als de Tartaren ze noemen; eene soort, welke zich kenmerkt door de roode kleur van pooten en vleugens, zoo dat zy, schuins door de stralen der zon beschenen, op eene geweldige vuurwolk geleken.—Zy lieten zich echter niet neder op de steppe van de *Krim*, waarschynlyk om dat het gezigt der verbrande woestyn hen niet beviel, en zetten hunnen togt naar *Odessa* voort.—Dit deed ik insgelyks, maar de vleugels der sprinkhanen waren, zoo men denken kan, vlugger voertuigen dan de stoom.—Toen wy, na eene korte vaart, te *Odessa* aankwamen, vonden wy de inwoners in eenen hevigen stryd tegen de onmeêdoogende vyanden van allen plantengroei; alles wat maar leven maakte, van het pistool tot den mortier, van de pauke tot de koperen braadpan, galmde donderend in de handen der verschrikte inwoners, die hunne kleine tuinen en boomgaarden verdedigden; terwyl de sprinkhanen niet minder dapper vochten om bezit te nemen van het ryke maal.— Men kan zich niet wel een belagchelyker tooncel voorstellen; en een vreemde, onbekend met het doel van al dit geraas, had de geheele stad wel voor een groot gekkenhuis kunnen aanzien. Al die beweging had intusschen het gewenschte gevolg: want het leger der sprinkhanen, daardoor verschrikt, nam zynen weg naar eene andere streek, die minder dapper verdedigd werd.

Dezer dagen overleed op zyn landgoed *Willow Cottage by Ectham in Engeland, in zyn 62ste jaar de heer Watson.* Als jongeling werd hy verliefd op de dochter van eenen kleinen hoevenaar te Ergyford, doch vermits zyne bloedverwanten tegen deze verbindtenis waren, werd hy naar Oost-Indien gezonden, alwaar hy zich door volharding en vlyt een aanzienlyk vermogen verwierf; gedurende eene twee-en-twintigjarige afwezigheid onderhield hy eene regelmatige briefwisseling met zyne geliefde; toen hy nu eindelyk naar Engeland terugkeerde, kwam hy nog juist tydig genoeg aan om haar de laatste schatting zyner teedere verkleefdheid te betalen; want zy was twee dagen te voren gestorven. Van dit oogenblik af aan, zonderde hy zich in diepe eenzaamheid af, en vermeed alle gezelschap, buiten dat van haren broeder, wien hy zyn geheel vermogen, ten bedrage van nagenoeg 80,000 £sterl. (960,000 guldens)—enkel met voorwaarde tot uitkeering eener levenslange jaarwedde van 75 £sterl. aan zyne twee eenige, meer dan 20 jaren by hem geweest zynde dienstboden—vermaakte. Zyn huis was in den cottagestyl vertimmerd en deszelfs vensterluiken werden nimmer geopend. Hy was een groot weldoener der armen. Hy liet zich den baard, behalve op de bovenlip groeijen, en zyne ligtbruine, zeer lange haren daalden in lokken over zyne schouderen neêr; zyne gewone kleeding bestond in eenen wyden zwarten tabbaard, en als men hem zag, hetwelk trouwens zelden geschiedde, dacht men daarby zoo levendig aan eenen kluizenaar, dat hy aan vele lieden in den omtrek onder geenen anderen naam bekend was. Hy was een man van veel omvattende kennis en bezat eene voortreffelyke boekverzameling, welke hy eenen geneesheer, die hem in zyne laatste ziekte behandelde, vermaakte.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 6 September 1839.

NAMENS den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 14 dezer als volgt is bepaald: het brood van vyftien Cents moet 18¼ Oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen; op pœne als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De 1e. Commis, belast met de functien van Koloniale Secretaris,
H. KIKKERT.

Publieke Inschryving.

BENOODIGD zynde tot het bakken van brood voor het Garnizoen, &c. eene hoeveelheid van meer of min *zes duizend ponden tarwe meel, gaaf en goed, leverbaar in het magazyn*, zoo zal aan den voordeeligsten inschryver voor het Gouvernement die levernancie worden verleend. De biljetten van inschryving zullen worden aangenomen ter Administratie van financien op Maandag den 9 dezer, des morgens uiterlyk te 10 ure.

Curaçao den 5 September 1839.
De Koloniale Ontvanger, waarnemende het ambt van Administrateur der Financien,
C. L. VAN UYTRECHT.

Van wege de Directie van de Bank

Wordt aan het geëerde publiek kennis gegeven, dat dezelve raadzaam geoordeeld hebbende overtegaan tot de inwisseling ook der oude bankbiljetten van *f* 50 en van *f* 100, aan den ondergeteekende den last heeft opgedragen, om, namens en van wege de Bankdirectie, degenen, welke zich in het bezit bevinden van de alhier aangeduide oude bankbiljetten, by deze opteroepen om dezelve tegens nieuwe biljetten te komen verwisselen ten kantore van de Bank, alwaar de ondergeteekende zich met de inwisseling derzelven zal onledig houden des Dingsdags en Donderdags, van des voormiddags te tien ure tot des namiddags te een ure, te beginnen met den 10 dezer maand.

Curaçao den 6 September 1839.
De tydelyke fungerende Secretaris by de Bank Directie,
C. L. VAN UYTRECHT.

CURAÇAO.

SCHYNGESTALTEN DER MAAN.
SEPTEMBER 1839.

N. M. Zaturdag den 7 te 5 u. 43 m. 's avonds.
E. K. Zondag den 15 te 9 u. 24 m. 's avonds.
V. M. Maandag den 23 te 2 u. 34 m. 's nachts.
L. K. Zondag den 29 te 5 u. 8 m. 's avonds.

Geschiedkundig overzigt van het regt van troons-opvolging in Spanje.

Onder alle de geschiedkundige punten, welke in de laatste tyden zyn behandeld, is er misschien geen, hetwelk zoo zeer aan den invloed van partydige beoordeeling is blootgesteld geweest, als de vraag over het regt van Troons-opvolging in Spanje; maar ook juist daarom is het voor de wetenschappelyke beoefening der geschiedenis een der belangrykste voorwerpen van onderzoek; hare luister toch blinkt dan het schoonst, indien zy zich boven de lage en eenzydige beschouwing der staatkundige partyen verheft en alleen aan de waarheid hare hulde zoekt te brengen.

Spanje bestond oudtyds, gelyk bekend is, uit verschillende Staten enKoningryken, waarvan ieder een' afzonderlyken regeringsvorm, een verschillend regt van opvolging bezat. Langzamerhand voegden zich meerdere Staten byeen, tot dat eindelyk onder FERDINAND en ISABELLA, door de vereeniging van *Castilië* en *Arragon*, het eigentlyke Spaansche Koningryk gevestigd, en by die gebeurtenis eene vaste erfopvolging voor de kroon van Spanje vastgesteld werd. Deze erfopvolging, waarby de naaste aanverwant (*cognatus*) opvolgde, ofschoon in gelyken graad de vrouwen door de mannen worden uitgesloten, was de van oudsher in *Castilië* in gebruik geweest zynde erfopvolging, zoo dat zy ook onder den naam van Castiliaansche in de Europesche staatkunde bekend was; dezelve werd door FERDINAND en ISABELLA in het jaar 1475 voor geheel Spanje ingevoerd, en is naderhand door KAREL V in 1554 en PHILIPS II in 1594 bevestigd.

Gedurende den geheelen Spaanschen successie-oorlog, welke Europa twaalf jaren geteisterd heeft, is in de menigvuldige memoriën en deductiën door de verschillende mededingers in het midden gebragt, deze orde van successie niet alleen nimmer betwist geweest, maar zelfs in alle de onderscheidene pretentien als grondslag aangenomen. De regtsvraag, welke by dezen bloedigen stryd te berde kwam, sproot geenszins voort uit eenige onzekerheid, welke de orde van troonsopvolging was, noch uit de geldigheid van het testament van KAREL V, ofschoon hetzelve als bygrond werd aangehaald, doch bestond slechts daarin: Of de afstand door eene moeder van het regt van troonsopvolging gedaan, de regten van hare kinderen vernietigde. Dit was het eenvoudige geschilpunt tusschen PHILIPS VAN ANJOU, kleinzoon van LODEWYK XIV, en MARIA THERESIA, oudste dochter van PHILIPS IV, en achterkleinzoon van ANNA, dochter van PHILIPS III, den naasten aanverwant, ofschoon door vrouwelyke linie, van KAREL II, wiens grootmoeder en overgrootmoeder van de regten op den Spaanschen troon hadden afstand gedaan—tusschen JOSEPHUS FERDINAND, kleinzoon van MARGARETHA THERESIA, jongere dochter van PHILIPS IV, wiens moeder insgelyks had afstand gedaan, en—tusschen KAREL, kleinzoon van MARIA, jongere zuster van ANNA, dus verdere aanverwant van KAREL II, dan PHILIPS VAN ANJOU, doch wiens moeder ook geenerwyze afstand gedaan hadden.

Na eene afwisselende kans des oorlogs zegevierde eindelyk de kleinzoon des Franschen Konings, en werd hy na veelvuldige onderhandelingen, zoowel door de Spanjaarden, als door de Mogendheden, onder den naam van PHILIPS V als Koning erkend, ofschoon niet dan onder voorwaarde, dat *Belgie* van *Spanje* op *Oostenryk* zoude overgaan.

Door deze schikkingen echter werd geenszins de orde van troonsopvolging in Spanje veranderd, doch slechts de zaak tusschen de verschillende pretendenten uitgemaakt. Alleen werd by den vrede van Utrecht bepaald, dat de kroonen van Spanje en Frankryk nimmer zouden mogen worden vereenigd, en dat LODEWYK XIV dien ten gevolge voor zich en zyne nakomelingen van zyne regten op de Spaansche kroon zoude afstand doen, even als PHILIPS van die op de Fransche monarchie.

Deze afstand was niet dan na langdurige onderhandelingen verkregen. By de eerste voorstellen dienaangaande door de Engelsche gezanten te Parys gedaan, wilde LODEWYK XIV van deze voorwaarde niets hooren, en liet antwoorden: „ dat geen magt op aarde het wettig regt van opvolging konde veranderen; dat hy zyne kroon niet verschuldigd was aan eenig edict of decreet, noch aan de edelmoedigheid van dezen of genen, maar alleen aan het regt van souvereiniteit. Dat dit regt in Frankryk werd beschouwd het werk te zyn van Hem, die alle Monarchiën had ingesteld, en dus ook alleen door Hem konde veranderd worden." Dit antwoord had echter weinig invloed by den sluwen BOLINGBROKE, welke toen met de onderhandelingen belast werd, en zich vergenoegde met te zeggen: "Dat hy er niets tegen had, dat men in Frankryk geloofde, dat alleen de Voorzienigheid magt had het regt van troonsopvolging te regelen, maar dat Engeland er anders over dacht, en zonder uitdrukkelyken afstand van de regten op de Spaansche kroon geene vrede wilde sluiten." De onderhandelingen waren op het punt van afgebroken te worden. De oorlog scheen met nieuwen moed zich te hervatten, toen de heerschzuchtige LODEWYK ten laatste toestemde, onder het beding, dat de Mogendheden gedogen zouden, dat in Spanje de Salische wet zoude worden ingevoerd, waarby de mannelyke linie de vrouwelyke uitsloot, en waardoor natuurlykerwyze het Huis van BOURBON ook voor het vervolg in Spanje zoude gevestigd blyven. De Engelsche en Hollandsche gezanten verzetteden zich tegen deze verandering in het Spaansche fuccessieregt niet, welke hun geheel onverschillig voorkwam, indien maar stellig en boven allen twyfel werd uitgemaakt, dat Frankryk en Spanje nimmer zoude kunnen worden vereenigd; en ten einde hiervoor zekerheid te hebben, drongen zy er op aan, dat de wederzydsche afstand in Frankryk door de Staten-Generaal, in Spanje door de Cortes zoude bevestigd worden.

Nieuwe reden tot zwarigheden. LODEWYK XIV weigerde met nadruk de byeeroeping der Staten-Generaal, welke hy voorgaf, dat het land met onlusten zoude vervullen, (dat was reeds toen de gesteldheid van *Frankryk!*) doch bood aan den verlangden afstand door de Parlementen te doen bekrachtigen, hetgeen dan ook geschiedde.

(*Het vervolg hierna*).

OVER DEN TEGENWOORDIGEN TOESTAND VAN EGYPTE.

(*Uittreksel uit eenen byzonderen brief.*)

Sints byna 2000 jaren heeft Egypte geen andere dan vreemde beheerschers gehad, en het volk is zoo diep verlaagd, dat het eenen langen tyd is geregeerd geworden door eene reeks slaven, de Mamelukken, en zelfs thans nog de mogelykheid niet beseft, om zich zelven te besturen. Zeer dikwyls klagen de Egyptenaren over hunnen onderdrukten, ellendigen toestand, maar bepalen zich tot den wensch, dat er een zachter heerscher moge opstaan, om den tegenwoordigen tiran zyn ryk te ontnemen.—Zelfs de lagere ambtenaren en de gouverneurs zyn vreemdelingen. By elke verandering van beheerscher, schynt aan dit diepgezonken volk een treuriger lot beschoren te zyn geworden. Geen hunner stadhouders schynt echter zynen staf op eene zoo vreesselyke en gruwzame wyze te hebben gezwaaid als hun tegenwoordige onderdrukker, MEHEMET ALI. Het is eene merkwaardige daadzaak, dat de ellende der Egyptenaren voornamelyk ontstaat uit dezelfde staatkunde, welke ook JOZEF volgde, zoo als men lezen kan in het zeven en veertigste hoofdstuk van het eerste boek van MOZES, en die tot op den huidigen dag heeft stand gehouden. De Pacha geeft den boeren land, zaaikoorn en vee, aan welk laatste er echter groot gebrek is, en eischt daarvoor een zeker gedeelte van de opbrengst als zyn eigendom, waarby hy echter de drukkende voorwaarde heeft gevoegd, dat hy insgelyks al het overige, tegen eenen door hem bepaalden prys, koopen kan. Op deze wyze is thans al het eigendom der landlieden het zyne, en hy kan hen geheel in den grond helpen, zoo als hy werkelyk doet. Alle aansporing tot vlyt en werkzaamheid wordt hierdoor onderdrukt, en het volk is alleen bedacht op valschheid en achterhoudendheid. Daarenboven bestaat er nog een uiterst drukkend hoofdgeld, eene hooge belasting op de inkomsten en zware tollen. Ook de vrouwen kunnen niets voor zich zelve spinnen of breijen; alles wat zy vervaardigen behoort haren onderdrukker. Zelfs de vryheid om blaauwe hemden, de gewone kleeding der landlieden, te weven en te vervaardigen, is hun benomen, en zy zyn thans gedwongen, deze kleedingstukken van den Pacha te koopen. Zoodra de bewoners opgeroepen worden om aan een of ander publiek werk te arbeiden, laten de ambtenaren van MEHEMET de geheele omgelegene bevolking, mannen, vrouwen en kinderen, byeenverzamelen, verdeelen hen in bepaalde hoopen, en stellen opzigters over hen aan. Deze voeren zweepen, waarvan zy zeer dikwyls gebruik maken, daar zy voor de behoorlyke volbrenging van het werk verantwoordelyk zyn. Daar de Pacha bestendig oorlog voert worden er ook gestadig recruten voor zyne land- en zeemagt gevorderd. Daarom maakt hy zich meester van al het volk, dat hy slechts krygen kan en bruikbaar is.—

Zoodra zyne volkheffingen beginnen, zyn alle straten en wegen als uitgestorven, de winkels zyn gesloten, en de geheele stad ziet er uit alsof er een algemeene treurtyd uitgeschreven ware. Het is gemakkelyk in te zien, dat deze willekeurige maatregelen zeer veel bydragen tot het verminderen der bevolking; en inderdaad ziet men ook, in vele dorpen, ter naauwernood eenen man of jongeling. Op deze wys worden dan ook de dorpen van lieverlede geheel verlaten en dienen tot woning voor vogelen en wilde dieren. Ten gevolge van het gebrek aan mannen, moeten de vrouwen en kinderen lasten dragen en zwaren arbeid doen, waardoor hunne ligchamen ontzenuwd en hun leven verkort wordt. De Pacha schynt echter volkomen gevoelloos te zyn voor al de gevolgen van deze vernieling der krachten van zyn land. De Turksche ambtenaren zyn even zoo hoogmoedig en verdrukkend als hun gebieder, en oefenen hunne dwingelandy op de onbeperkste wyze uit. Als een hoog beambte eene reis doen wil, gelast hy zyn gevolg, zich meester te maken van de eerste boot de beste, die hen in handen valt. Op dezelfde willekeurige wyze bekomt men ook de noodige levensmiddelen, waarby een man van aanzien zich niet eens zelf heeft te vermoeijen; hy zendt zynen bediende naar den Kafchef of Halim, geeft zyne bezwaren te kennen, en vordert behoorlyke straf voor de weerspannigen. De regter gehoorzaamt onmiddelyk, zonder de andere party te hooren. Om zyne uitgeputte schatkist weder te vullen, heeft MEHEMET ALI sints kort zich bepaald tot het opdryven van de teelt van katoen, hetwelk hy als een zeer voordeelig artikel van den handel heeft leeren kennen. Om dit te bewerkstelligen heeft hy echter geene byzondere landen aangewezen, maar de zoodanige in beslag genomen, welke vroeger het voedsel der inwoners opleverden; en hierdoor kan Egypte, vroeger eene koornschuur voor Europa, thans ter naauwernood deszelfs gesmoltene bevolking voeden. De levensmiddelen worden dagelyks in het land schaarscher en duurder, en het volk moet zich met het ruwste en geringste voedsel vergenoegen. Dat van de land- en zeemagt bestaat uit gedroogde boonen en olie, waarby van tyd tot tyd tweemaal in de week vleesch wordt gegeven; en toch wordt de toestand van het krygsvolk veel hooger geschat dan die der landlieden.— De woningen der laatsten bestaan uit kleine hutten van leem, doorgaans cirkelvormig van gedaante, met eene ruwe deur, of in plaats daarvan enkel eene opening; het huisraad uit wat stroo en eenige aarden vatten. In de steden ten platten lande, zyn de beste huizen gebouwd van gebakken steenen, gevormd uit Nyl slyk, met stoppels vermengd en in de zon gedroogd. Zeer veel kinderen, van beide geslachten, hebben geheel geene kleeding, tot zy eenen ouderdom van acht of tien jaren bereiken, en krygen dan (maar ook niet algemeen) eene soort van gewaad. Een lang blaauw hemd is het pronkkleed van den landman. De mannen dragen mutsen of tulbanden, de vrouwen eenen sluijer of doek, waarmede zy het hoofd of het gelaat bedekken. In de steden dragen de geringere klassen ook eene soort van witte broeken, als zy namelyk geld genoeg bezitten om zich die aan te schaffen.

Het persoonlyk karakter van den Heer MACBRIAR (een Engelsch geestelyke), van wien deze mededeelingen afkomstig zyn, is een waarborg voor de wezentlykheid der hier opgegevene berigten, hoe schynbaar strydig die ook zyn mogen met vele andere, van Europesche militaire of burgerlyke ambtenaren van den Pacha, die enkel bekend zyn met zyne grootsche inrigtingen in *Alexandrië* en *Cairo*, en niet met het inwendige des lands, dat daaraan geheel en al wordt opgeofferd.

Voor eenigen tyd had in het hôtel *Galliffet*, in de straat *de Grenelle* St. Germain, eene opmerkenswaardige plegtigheid plaats. De infant Don Francisco de Paula heeft den luitenant-generaal Don Miguel Tacon, markies der Cubasche Unie, tot ridder der orde van het *Gulden Vlies* verheven. De generaal had reeds, van het eiland Cuba, alwaar zyne administratie de schoonste herinneringen heeft nagelaten, te Bordeaux aangekomen, een koninklyk besluit ontvangen, by hetwelk hy ter belooning zyner diensten, tot ridder van het *Gulden Vlies* werd verheven. Door den staat zyner gezondheid te Parys teruggehouden, zoo heeft H. M. de Koningin Regentes van Spanje Z. K. H. den infant Don Francisco, by open brieven, volmagt verleend, den aan te nemen ridder, als lid der orde te installeren.

Het kapittel was ten dien einde zamengesteld uit Z. K. H. den Infant Don Francisco, als vertegenwoordiger van H. M. de Koningin, Grootmeesteresse en Souvereine der orde, de hertogen van Cadix en Seville, beiden zonen des hertogs van Palmella, oud-president van den Raad van Ministers van Portugal, en den markies Talaru, pair van Frankryk, oud-afgezant te Madrid. De Infante Donna Luisa Carlotta en de prinsessen hare dochters, benevens verschillende officieren van het huis hunner K. K. H. H. den Infant en Infante, waren daarby als aanschouwers tegenwoordig.

De Generaal Tacon, door den hertog van Cadix binnen geleid, deed den eed op het evangelie, ontving den ridderslag van den vertegenwoordiger van H. M. de Koningin, Grootmeesteresse en Souvereine der orde, dekte zich, en nam op eene tabouret plaats onder de ridders, welke den troon omringden, waarna de vergadering werd gescheiden.

Het diploma, in naam van Elisabeth afgegeven, is in de Fransche taal geschreven. Zoo als bekend is, werd de orde door Philuppus den goeden, hertog van Bourgondië ingesteld. Die vorst was vassal des Konings van Frankryk. De statuten zyn uit dien hoofde in de Fransche taal vervat.— De overlevering heeft het gebruik dier taal niet alleen in Spanje bewaard, alwaar Philippus de schoone, kleinzoon van Karel den stouten en vader van Karel den vyfden, de orde invoerde; maar ook in de staten der Keizers van Oostenryk, die sedert den vrede van Utrecht, het regt werd toegekend, om, even als de koning van Spanje, 72 ridders te benoemen.

Het aan den ridder geschonken collier wordt hem niet in eigendom afgestaan, en by zyn overlyden zyn zyne erfgenamen verpligt de teekenen dier ridderlyke waardigheid aan den grootmeester te doen toekomen, die met dezelve andere ridders versiert. Die aan den generaal Tacon gegeven collier, is die van wylen den heer Cevallos, oud-minister van Karel IV en Ferdinand VII. Een collier der orde is thans verloren, die namelyk, welke weleer aan den hertog Laval-Montmorency, oud-ambassadeur van Frankryk te Madrid geschonken werd.

De Menschen-Eters in Indië.
(Naar het Engelsch.)

Het district van *Chittagong*, tot het oostelyke gedeelte der provincie *Bengale* behoorende, werd gekozen tot het temmen en opkweeken van olyfanten voor de Compagnie. De opzigter zendt het volk, dat in de jagt op dit gedierte geoefend is, naar de naburige blaauwe bergen in de rigting van *Oude*.

De jagt op wilde olyfanten in deze streken heeft ons bekend gemaakt met een geslacht van Kanibalen, ter naauwernood van de apen in de bosschen onderscheiden.— Als de berigten over dat volk niet zoo echt waren, dat er geen twyfel meer overblyven kan, zou de lezer het regt hebben, het geloof te ontzeggen aan het bestaan van eene horde wilden, die naauwelyks den naam van menschen verdienen. De *Kukis*—zoo wordt dit dierlyk volk genoemd—hebben, volgens de berigten van den Majoor GAIRDNER, dikke buiken, eene gedrongene gestalte, sterke trekken en gespierde ledematen. Zy spreken hun eigen dialekt en bouwen hunne dorpen op de boomen van het bosch. Zy schynen geene bepaalde woonplaats te hebben, maar trekken, by troepen, van het eene woud naar het andere. Indien zy eene voor hen geschikte plaats vinden, zet de geheele schaar zich te gelyk aan den arbeid, om bamboes en boomtakken byeen te zamelen, die in elkander gevlochten, en in de kroonen van hooge boomen geplaatst worden. Op dezen grondslag worden voorts hutten van ruw gras vervaardigd. Zoodra dezelve in gereedheid zyn, en ieder huisgezin zyne woning heeft, worden vrouwen en kinderen in deze luchtige hutten gebragt, en de mannen scheuren alle takken af, die men van den grond kan bereiken. Zy maken voorts eene ruwe ladder van bamboes, die zy, boven gekomen zynde, ophalen om zich voor het bezoek van vreemden of hunne viervoetige mede-boschbewoners te beveiligen. Op deze wyze leven zy, door de takken geslingerd en door den wind gewiegd, meer als wilde dieren dan als menschen.

Voor hem die lang in Indië heeft gewoond, zal de enkele omstandigheid, dat een geheele stam inboorlingen hare bestendige woonplaats in de boomen vestigt, niet zeer vreemd voorkomen, daar de wachters, die de mango-bosschen, en andere kostbare aanplantingen bewaken, dikwyls eene soort van nest op eenen boom maken, juist groot genoeg om hen tegen slecht weder te beschermen.

De *Kukis* onderscheiden zich van de overige inboorlingen door hun bestendig verblyf op boomen, maar buitendien hebben zy ook gelukkig niets gemeens, zelfs met de ontaardste stammen. Openlyk beroemen zy zich op het eten van menschenvleesch en vertoonen, met de grootste uitdrukking van vergenoegen, de beenderen en andere overblyfselen der *ongelukkigen*, die in hunne handen vielen en door hen verslonden werden. Zy zyn zoo belust op menschenvleesch, dat de Opzigter de olyfantenjagers steeds met geweren gewapend en by afdeelingen van wel tien personen uitzenden moet. Een' hunner betrapten zy, toen hy niet op zyne hoede was, en verslonden hem, voor dat nog het bloed in zyne aderen koud geworden was. Er werden pogingen in het werk gesteld om dit volk te bedwingen en te beschaven; een hunner voornaamste hoofden werd gewonnen en door Majoor GAIRDNER by het olyfanten-depôt aangesteld; maar hy kon van zyne oude neiging geen afstand doen, werd weldra op eenen moord betrapt, veroordeeld en ter dood gebragt. Toen zyn lot by zyne vroegere medgezellen bekend was, geraakten zy in hevigen toorn en poogden eenen tyd lang, gelukkig te vergeefs, zich van den Opzigter meester te maken, die in zyne bezigheden dikwyls de door hen bewoonde streken doortrekken moest. Deze menschen wonen, zonderling genoeg, niet verder dan 150 mylen (50 uren gaans) van Calcutta, de hoofdstad van Britsch-Indië, en toch is hun bestaan ter naauwernood bekend, anders dan by het Bestuur; daar zeer weinig berigten uit de bosschen en *Djongles* der wilde streek van Bengale, hunnen weg in de nieuwspapieren van Calcutta vinden. Het bestaan van menscheneters in Indië is eene daadzaak, slechts in den laatsten tyd ontdekt; want velen meenden dat de stammen geheel uitgestorven waren. Het is echter thans boven allen twyfel, dat de *Kukis*, welke de blaauwe bergen van *Chittagong* onveilig maken, en de *Geands*, die in de boschryke bergen van *Nagpour* huizen, menschen vleesch eten. Maar de laatsten doen dit slechts zelden en ter voldoening aan een godsdienstig gebruik; terwyl de *Kukis* dikwyls dezen afschuwelyken lust involgen.

Iets over de Britsche Parlements Leden.

Wy hooren zoo dikwyls in openbare nieuwspapieren de namen der in het Engelsch parlement uitblinkende mannen noemen, wy trachten met een naauwlettend oog hunne werkzaamheden na te gaan, en gevoelen ons of door hen aangetrokken, of van hen teruggestooten, wy treden met hen op het spreekgestoelte, volgen hen in alle gewigtige verhandelingen en vormen ons van lieverlede uit de veelvuldige voortbrengselen van hun talent, van hunne gevoelens, uit de kracht hunner reden, uit hunne deelneming, hunne werkzaamheid by vragen van het hoogste en algemeen menschelyk belang, zoowel als by de Iersche, uit veel, wat wy over hun burgerlyk leven hier en elders vernemen, een vlugtig beeld, hetwelk ons telkens, wanneer wy hunne namen hooren noemen, voor den geest treedt.

Doch dit beeld met hun wezenlyk portret te vergelyken is even zoo leerzaam als onderhoudend, en wy zullen daarom eenige vlugtige schetsen, uit Engelsche bronnen geput, ontwerpen, zonder ons met hunne staatkundige gevoelens in te laten.

John Bowring.—Dit is een man van grondige geleerdheid, docter in de beide regten, uitmuntend taalkenner, vertaler uit verscheidene Europische talen, zelfs uit het Russisch, Servisch en Slavonisch; hy was eenige jaren lang redacteur van het Westminster Revieuw; staande het ministerie van Gray, hielp hy de staatsrekeningen (*public accounts*) onderzoeken en regelde met Villiers (naderhand gezant te *Madrid*) de grondslagen van een handelsverdrag met Frankryk.

Hy heeft eene middelmatige lengte, zyn bleek, eenigzins hoekig gezigt, wordt door zwart haar omschaduwd, en zyne gelaatstrekken drukken meer zachtmoedigheid en goedheid van hart—zyne meest uitkomende hoedanigheden—dan doordringend verstand uit. Wegens zyne kortzigtigheid draagt hy altyd een' bril. In de getrouwe vervulling zyner parlementaire pligten, evenaart hem misschien niemand; altyd bezig met papieren onder den arm, ziet men hem in de zaal en in de galeryen af- en toegaan. Als redenaar treedt hy zekerlyk in den achter grond; zyne voordragt mist redekunstige fraaiheid en is slepend en gerekt, maar zyne stem is helder en buigzaam.—Sprak hy niet zoo dikwyls over onbeduidende onderwerpen en had hy niet zelf eens eene motie over het eene of andere geschil van heerschende belangens gedaan, dan was hy misschien een der werkzaamste radicaal-hervormers; daar hy, voor zooveel het zyne party toelaat, een man vry van vooroordeelen is.

Johan Arthur Roebuck.—Een klein man, van een bykans kinderachtig uitzigt, met onevenredig groote, diepliggende oogen en langen neus; over zyn voorhoofd ligt een zweem van onvergenoegdheid, zyn mager gezigt heeft eene gele tint. Hy verheft zyne fijne, helder klinkende stem,—den regterarm vooruit stekende, de vingers uitspreidende, beweegt hy zyn hoofd en het geheele ligchaam levendig, nu regts dan links; eensklaps snelt hy tot aan de tafel; die voor hem staat, en slaat geweldig op de boeken en den lessenaar; hy meet zyne eigene verdiensten breed uit, en laat den bevredigden blik tot den spreker overgaan;—deze man is Roebuck, in gemoedsgesteldheid bykans het tegendeel van den goedhartigen Dr. Bowring, toornig, barsch, vol zelfliefde. Hy is pas 33 jaar oud en reeds langen tyd een werkzaam lid van het parlement. In weerwil daarvan is hy noch binnen, noch buiten hetzelve byzonder gezien; zelfs de zweem van populariteit verdwynt langzamerhand. Als schryver van artikels in de openbare nieuwspapieren is hy zeer vlytig; buiten en behalve de onder zynen naam wekelyks verschynende vlugschriften leverde hy onlangs verscheidene opstellen in het Westminster *Review*, in Tait's *Edinbourgh Magazine*, hetwelk zich ook door de letterkundige opstellen van W. en Maria Howitt, Leig Hunt, Banim, Elliot Mrs. Johnstone en anderen onderscheidt, en is een der voornaamste mede-arbeiders van het *Londen Review*, waarvan Molesworth, eigenaar en Boebuck's zwager, Falkener, redacteur is.

Zyne redevoering heeft hy doorgaans zorgvuldig uitgewerkt en van buiten geleerd, en zyne voordragt is vloeyend en duidelyk; maar als hy voor de vuist wil spreken, verspreekt hy zich dikwyls.

Lord John Russel.—Als staatman een der uitstekendste, als redenaar een der minste leden. Zyne voorname afkomst—hy is de derde en jongste zoon van den hertog van Bedford, van diens eerste gemalin Georgiana Elisabeth, de tweede dochter van den burggraaf Torrington maakte het hem gemakkelyk, om tot de hoogste staatsambten op te klimmen. Reeds in zyn 38ste jaar (1830) kreeg hy den aanzienlyken post van betaalmeester van oorlog, en toen Peel als minister aftreden, of liever, voor zyne voortgezette oppositie wyken moest, ontving hy (1835) de portefeuille van binnenlandsche zaken. By deze gelegenheid legde hy zyne talenten, zyn' bewonderenswaardigen tact in de schrandere keus der doelmatigste en zekerste middelen by twyfelachtige, moeyelyke omstandigheden, op de schitterendste wyze aan den dag, en de geschiedenis zal hem alle regt laten wedervaren, hoezeer zyne tegenstanders hem van eigenbaat hebben beschuldigd.

Als redenaar staat hy, gelyk wy reeds zeiden, ver ten achteren by de andere leden van het parlement. Zyne bedrevenheid in het staatswezen en zyn uitmuntend karakter vergoeden dit in zoo verre, dat hy als redenaar anders niet te dulden zoude zyn. Zyne stem is zoo zwak, dat de grootste helft van het parlement hem hiet kan verstaan, zyne uitspraak is niet vry van gebreken en zyne voordragt alles behalve sierlyk. Reeds in den vierden of vyfden volzin begint hy te stotteren en te hakkelen, hetwelk een' te onaangenamer indruk maakt, omdat hy nog bovendien de eerste woorden van elke periode drie of viermaal herhaalt en door verscheide hm! hm! afbreekt. Doch zyn gevoelen drukt hy telkens voor dengeen, die hem maar verstaan kan, klaar en duidelyk uit, en by eene zaak van groote aangelegenheid, weet hy aan zyne woorden zoo veel kracht en klem by te zetten, als men naauwelyks van hem zou durven verwachten; hy weet alsdan zyne bewyzen zoo te plaatsen, dat zy eene geduchte slagorde vormen. Dit zyn echter slechts zeldzame gevallen, gemeenlyk staat hy, zonder eens zyn ligchaam te bewegen, voor de tafel: geen het minste gebarenspel kan men by hem waarnemen. Ook dan, wanneer hy op het gevoeligste en het grofst aangevallen wordt, vertoont hy geen spoor van ongeduld of ligtgeraaktheid, en de warmte, waarmede hy eene belangryke zaak voorstaat, komt zelden duidelyk uit, op zyn hoogst in eene bykans onmerkbare verheffing van stem. Zyne tegenpartyders hebben er zich te vergeefs over geërgerd, dat zy hem nooit uit zyne bedachtzame kalmte konden brengen; zelfs Peel en zyne party moest het in der tyd opgeven, om daarin te slagen. Hy verandert nooit zyn gezigt, om iets met nadruk te kennen te geven: zyn gelaat blyft altyd kalm. Hy heeft eene middelmatige lengte, en een zwak ligchaams gestel; zyne levendige oogen zyn blaauw, zyne haren blond.

Edward George Carle Lytton Bulwer.—De oudste van de beide broeders en bekend als schryver van verscheidene werken, vroeger de uitgever van het New-monthly-magazine, waarvan Hall naderhand de redactie op zich nam. Zyn grootvader was Lord Hugo Massey: zyne gemalin (sedert 1827) is de dochter van den overledenen Massey Wheeler. Hy zat voor de eerste maal voor *St. Ives* in het jaar 1831 en is thans parlementslid voor *Lincoln*. Zyn uiterlyk voorkomen legt terstond den geestig bevoorregten aan den dag; een hoog voorhoofd, sprekende gelaatstrekken, een haviks neus, dik, gekruld, bruin haar. Een bevalligen lach, als een teeken van goedhartigheid en gemoedskalmte, heeft hy doorgaans over zich; zyne stem is welluidend en buigzaam, daarby heeft hy eene groote vlugheid en sierlykheid in al zyne bewegingen, en is altyd naar den nieuwsten smaak gekleed,—men kan zich voorstellen, welk een voordeeligen indruk hy in het parlement en in de zamenleving maken moet.

Henry Lytton Bulwer, die sedert 1835 als lid voor *Marilebone* in het parlement zitting heeft, kan in vele opzigten met hem vergeleken worden, doch hy is minder natuurlyk, en heeft over het algemeen ook minder geest en talenten Zyn roem als schryver is gegrond op zyn werk: *France, social, political, and literary*, dat echter meer een bewys van zyn' vlyt en uitstekende gaaf van waarnemen, dan van een oorspronkelyk vernuft is. Hy spreekt zelden en dan nog weinig; hy heeft eene aangename stem, maar spreekt zoo schielyk, dat men hem niet half kan verstaan. Zyne staatkundige beduidenis bekomt hy eigenlyk slechts door zyn broeder, daar hy zelf nog minder levert, dan hy zoude kunnen doen.

Deze Courant wordt gedrukt en uitgegeven ter Drukkery van A. L. S. MULLER & J. F. NEUMAN wz., in de Willemstad, Breede Straat, Huis No. 79. De prys derzelve is f 12. 'sjaars, te betalen om de drie maanden. De prys der Advertentien is 25 Centen per regel, doch voor eene Advertentie van slechts een regel, betaalt men 50 Centen.